

ELSŐ LÁTOMÁSOM

{EW 13}

Isten tehát megmutatta nekem az advent hívők zarándokútját a szent városba, megmutatta azt a gazdag jutalmat is, melyet azok nyernek el, akik Uruknek a menyegzőről való visszatérését várják. Kötelességemnek tartom, hogy veletek mindazt közöljem, amit Isten nekem kinyilatkoztatott. Isten szentjeinek sok akadállyal kell megküzdeni. Csakhogy „ami pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökké valók.” (2Korinthus 3,17. 18) Megkíséreltem, hogy jó hírt és egy kevés szőlőt hozzak magammal a mennyei Kánaánból, amiért a gyülekezetből néhányan megköveznének, ahogy Izrael fiai is meg akarták kövezni jelentéseikért Józsuét és Kálebet. (4Mózes 14,10) Azonban biztosítlak titeket, kedves Testvéreim, hogy az a jó ország s hogy képesek vagyunk e oda bevonulni és azt birtokunkba venni. {EW 13.3}

Mialatt a családi oltárnál imádkoztunk, Isten szent Lelke kiáradt reám és én elragadtattam messze, e sötét világ fölé. Kerestem a földön maradt Jézust váró népet, de nem találtam. Egy hang szólott hozzám: Tekints ismét abba az irányba, de nézz egy kissé feljebb! Ismét arrafelé tekintettem és most egy keskeny, egyenes ösvényt pillantottam meg, amely magasan a világ felett emelkedett. Ezen zarándokoltak a Jézust várók a szent város felé, amely az ösvény túlsó végén volt. Mögöttük, az út kezdetén fényes világosság volt látható, amely az angyal kijelentése szerint „az éjféli kiáltás” volt. Ez a világosság beragyogta az egész ösvényt és szövétnekül szolgált, hogy útközben meg ne botoljanak. Jézus maga haladt népe élén és vezette őket, s mindaddig, míg szemeiket Ráirányították, biztonságban voltak. Egyesek csakhamar elcsüggedtek. Ezek azt mondták, hogy a város nagyon messze van, pedig ők azt hitték, hogy sokkal hamarabb odaérnek. Jézus oly módon bátorította őket, hogy jobbát felemelte s belőle fényesség áradt a Jézust váró hívőkre. Erre mindnyájan így kiáltottak: Hallelujah! Voltak azonban olyanok is, akik könnyelműen megvetették ezt a világosságot, és azt mondták, hogy nem Isten vezette ki őket ily messzire. Ezek mögött kialudt a világosság s lábaik sötétségben botorkáltak; megtántorodtak, elveszítették Jézust szemeik elől, s alázuhantak az ösvényről az alattuk elterülő sötét gonosz világba. Csakhamar hallottuk Istennek szavát, hatalmas vizek zúgásához hasonlóan, amely közölte velünk Krisztus eljövételét. Az élő szentek, a száznegyvennégyezer, megértették az Úr szavát, a gonoszok ellenben mennydörgésnek tartották. Midőn Isten a Megváltó eljövételét kinyilatkoztatta, kiárasztotta ránk Szentlelkét, úgy, hogy arcunk ragyogni kezdett. Isten dicsősége sugárzott szét rólunk, amiként Mózes arca is ragyogott, midőn Sinai hegyéről alájött. {EW 14.1}

Mind a száznegyvennégyezer el volt pecsételve s bensőséges egységben tömörültek. Homlokukra ez volt írva: Isten; s az új Jeruzsálem és egy dicső csillag, amely Jézus nevét tartalmazta. A gonoszok bosszankodtak, boldogságunk és szentségünk felett, haragjukban ránk akartak támadni, hogy kezüket ránk tegyék, és börtönbe vessenek bennünket, de ha kezünket kinyújtottuk az Úr nevében, menthetetlenül a földre hullottak. Ekkor tudta meg Sátán és iskolája, hogy Isten szeret minket, akik egymás lábait megmostuk, s akik egymást a szent csókkal köszöntöttük. {EW 15.1}

Tekintetünk ezután nemsokára kelet felé irányult, ahol egy kis sötét felhő tűnt fel, alig volt féltényérnyi nagyságú. Mindnyájan tudtuk, hogy ez az ember Fiának a jele. Mély csendben néztük mindnyájan a felhőt, amely mind közelebb jött hozzánk, mind világosabban, fényesebben és dicsőségesebben ragyogott, amíg végül egy nagy, fehér felhővé vált. A felhő felett szivárvány vonult, amelyet tízezernyi angyal vett körül, akik kedvesen énekeltek. A szivárványon az ember Fia ült. Haja fehér fürtökben omlott vállaira s fején számos korona ékeskedett. Lábai, mint tűzszlopok; jobb kezében éles sarló, bal kezében pedig ezüst harsona volt. Szemei olyanok voltak, mint a tűzláng, amely át és átjárta gyermekeit. Minden arc elsápadt s azokat, akik Istent elvetették, sötétség vette körül. Mindnyájan így kiáltottuk fel: „Oh, ki állhat meg az Úr előtt? Szennytelen-e ruhám?” Az angyalok abbahagyták éneküket s egy ideig a legféltelmetesebb csend uralkodott, midőn Jézus felkiáltott: „Akiknek szívük és kezük tiszta, megállhatnak: kegyelmem elégséges számotokra.” Arcunk sugározott a boldogságtól s szívünket teljesen betöltötte az öröm. Az angyalok még erőteljesebben kezdtek énekelni, miközben a felhő folyton közelebb jött a földhöz. {EW 15.2}

Midőn tűzlángba burkolva, alászállt a felhőn, hirtelen felhangozott ezüst harsonája. A porban alvó szentek sírjaira tekintett, majd két kezét az ég felé emelve kiáltott: „Ébredjete, ébredjete! Ti, akik a föld porában

alusztok, keljetek fel!” E kiáltást hatalmas földrengés követte, a sírok megnyíltak s a halottak halhatatlanságba öltözve jöttek elő. Midőn a száznegyvennégyezer felismerte barátait, kiket a halál ragadott el tőlük, „Hallelujá”-t kiáltottak s ugyanabban a pillanatban mi mindnyájan elváltoztunk s elragadtattunk velük együtt az Úr elé a levegőbe. {EW 16.1}

Mindnyájunkat körülvevett a nagy felhő. Hét napon át vitettünk az üvegtenger felé, ahol Jézus saját kezűleg helyezte fejünkre koronáinkat. Arany hárfát és győzelmi pálmát is adott. A száznegyvennégyezer négyszög alakban állt fel az üvegtenger mellett. Egyeseknek rendkívül dicső koronájuk volt, másoknak kevésbé. Egyesek koronája telve volt ragyogó csillagokkal, másokén csak néhány csillag tündökölt, de azért mindenki teljesen elégedett volt. Vállunktól fogva bokáig érő ragyogó fehér palástba voltunk takarva. Angyalok vettek körül bennünket, mikor az üvegtengeren át a város kapuja felé indultunk. Jézus most felemelte hatalmas, dicsőséges karját, megragadta a gyöngykaput, kitérte azt ragyogó sarkain s így szólt: Ti megmostátok ruhátokat az én véremlében, ti szilárdan megálltatok az én igazságomban, most lépjétek be. Mindnyájan beléptünk és úgy éreztük, hogy jogunk van a városhoz. {EW 16.2}

Itt láttuk az Élet fáját és Isten királyi székét. A királyi székből tiszta vízfolyam eredt, melynek két partján az Élet fája állott. A folyam mindkét oldalán egy-egy fa törzse állott tiszta színaranyból. Először azt hittem, hogy két fát látok, de amint ismét odatekintettem, láttam, hogy a csúcsban egyetlen fává egyesülnek azok. Így áll az Élet fája az élet folyamának mindkét partján. Ágai arrafelé hajoltak, ahol mi álltunk. Gyümölcssei fenségesek voltak; mintha arany és ezüst vegyületében keletkeztek volna. {EW 17.1}

Mindnyájan a fa alá léptünk és helyet foglaltunk alatta, hogy a hely dicsőségét szemlélhessük. Majd Fitch és Stockmann testvérek, akik Isten országának evangéliumát hirdették - de akiket Isten már előbb elszólított, hogy megmentse őket - hozzánk közeledtek, és élményeink felől kérdezősködtek, melyek azalatt történeket, míg ők a sírban aludtak. Akartuk volna elmondani nagyobb küzdelmeinket, de a bennünket körülvevő végtelen dicsőséghez képest azok oly csekélynek látszottak, hogy képtelenek voltunk beszélni róluk s csak azt kiáltottuk: Hallelujah, óh mily könnyű elnyerni a mennyországot! Majd pengetni kezdtük arany hárfáinkat, úgy, hogy még az ég boltozata is visszhangzott tőle. {EW 17.2}

Jézus vezetése mellett mindnyájan a városból a földre szálltunk alá és pedig egy hatalmas hegyre, amely azonban az Urat el sem hordozhatta úgy, hogy kettévált s helyén egy tágas síkság keletkezett. Azután feltekintettünk s láttuk a nagy várost, amelynek tizenkét alapja és tizenkét kapuja volt, három-három minden oldalon, s amelynek minden kapujánál egy angyal állott. Mindnyájan így kiáltottunk fel: „A város, a nagy város alájött hozzánk Istentől a mennyből.” S a város jött s leereszkedett arra a helyre, amelyen álltunk. Majd kívülről szemléltük a városban levő fenséges dolgokat. Láttam ott ezüstösen pompázó házakat, amelyeket négy, gyöngyökkel ékesített csodálatos oszlop támasztott alá. A szentek hajlékai voltak; mindegyiken arany párkány. Láttam szenteket, kik bementek a házakba, levették koronájukat, és a párkányra helyezték s majd ismét kijöttek és munkálkodni kezdtek a házak melletti földeken, de nem úgy, mint ahogy nekünk itt a földön dolgoznunk kell, nem, nem! Fenséges fény sugárzott mindnyájuk feje felett s állandóan dicsőítették és magasztalták Istent. {EW 17.3}

Majd újabb rétet láttam, amelyet a legkülönbélebb virágok díszítettek s mikor szedegettem belőlük, így kiáltottam fel: „Hisz ezek nem hervadnak el, sohasem hervadnak el!” Azután megint másik rétet láttam, melyet gyönyörű magas zöld fű borított s midőn Jézus dicsőítésére hullámozott, az arany és ezüst színpompájában tündökölt. Majd olyan mezőre léptünk, hol a legkülönbélebb állatok: oroslán, bárány, leopárd és farkas a legteljesebb egyetértésben éltek egymás mellett. Közöttük járkáltunk s azok békésen követtek bennünket. Azután egy erdőbe mentünk. Ez az erdő sem hasonlított a mi sűrű sötét erdeinkhez; egészen világos volt s ragyogó színben tündökölt. A fák ágai fel és alá hajladoztak s mi így kiáltottunk: „Mi biztonságban lakozunk a vadonban és alszunk az erdőben.” Átmentünk az erdőkön, mert éppen útban voltunk Sion hegye felé. {EW 18.1}

Mikor kissé tovább mentünk, embercsoporttal találkoztunk, amely szintén a hely pompáját csodálta. Észrevettem, hogy vörös szegély húzódik végig ruhájukon. Koronáik ragyogtak, ruhájuk tiszta fehér volt. Mikor üdvözöltük őket, megkérdeztem Jézustól, hogy kik ezek? Azt felelte, hogy vértanúk, akik érette életüket adták. Nagy csapat gyermeket is láttam mellettük, akiknek ruháján szintén vörös szegély volt. Most már közvetlenül

előttünk állott Sion hegye s megpillantottuk a hegyen emelkedő fenséges templomot. Körülötte még hét hegy emelkedett rózsákkal és liliomokkal borítva. És láttam, midőn a kicsinyek felmászta a hegyre, vagy ha akarták, szárnyaikat használták, s úgy repültek fel a csúcsokra, hol a soha el nem hervadó virágok nyíltak, melyeket kedvükre szedhettek le. A templom körüli térséget a legkülönbélebb fák díszítették: fenyők, ciprusok, olajfák, mirtuszok és gránátalmák. A fügefák egészen lehajoltak a megszámlálhatatlan gyümölcs terhétől. Mindez rendkívül pompássá tette ezt a teret. Mikor éppen be akartunk lépni a templomba, Jézus nyájas hangon így szólt: „Csak a száznegyvennégyezer léphet be e helyre.” S mi így kiáltottunk: Hallelujah! {EW 18.2}

A templomot hét, színaranyból készült és drága gyöngyökkel ékesített pillér tartotta. Le sem tudom írni az ott látott fenséges dolgokat. Óh, bárcsak beszélhetnék Kánaán nyelvén, akkor tökéletesebb képet tudnék adni ama jobb világ dicsőségéről. Láttam ott kőasztalokat, amelyekbe arany betűkkel volt bevéve a száznegyvennégyezer neve. Miután már szemléltük a templom dicsőségét, kiléptünk onnan, Jézus elhagyott minket s a városba ment. Majd nemsokára újra felhangzott nyájas szava: „Jöjjetek én népem, ti, kik nagy nyomorúságból jöttetek, teljesítettétek akaratomat, szenvedtetek érettem, jöjjetek a vacsorához, én felövezem magam és szolgáljak titeket.” Mi ismét kiáltottunk: Hallelujah, dicsőség az Úrnak! S beléptünk a városba. Ott láttam egy tiszta ezüsből készült, többmértőnyi hosszúságú asztalt, amelyet szemeink azért mégis áttekinthettek. Ott láttam az Élet fájának gyümölcsseit: mannát, mandulát, fügét, gránátalmát, szőlőt és még sok más gyümölcsöt. Kértem Jézust, engedje meg, hogy a gyümölcsből ehessek, de Ő így szólt: „Még nem. Azok, akik ez ország gyümölcséből esznek, többé nem térnek vissza a földre. De ha hú vagy, akkor csakhamar eheted az Élet fájának gyümölcsét és ihatod az Élet vizét. Most pedig visszatérsz ismét a földre, hogy elbeszélj a többieknek is mindazt, amit én neked kinyilatkoztattam.” Ezután egy angyal gyengéden alávitte a sötét világba. Sokszor úgy érzem, hogy nem maradhatok tovább ebben a világban, amelyben minden oly szomorú. Oly elhagyatottnak érzem itt magam, mert már egy jobb országot láttam. Óh, bárcsak szárnyaim lennének, hogy mint galamb repülhetnék s bemehetnék a nyugodalomba. {EW 19.1}

***** {EW 20}

Midőn látomásomból visszatértem, mintha minden megváltozott volna; sötét fátyol borult mindenre, amit láttam. Óh, mily sötétnek látszott ez az egész világ! Sírtam és honvágyat éreztem. Egy jobb hazát láttam, s ez fájdalmassá tette számomra a földi tartózkodást. Ezt a látomásomat elbeszéltem portlandi kicsiny gyülekezetünkben s mindenki hitte, hogy Istentől van. Nagyon fontos idők voltak ezek, az örökkévalóság komolysága szállott reám. Egy héttel később újabb látomást adott az Úr, melyben tudatta velem a nehézségeket, melyekkel meg kell küzdenem, s hogy másokhoz is el kell mennem elmondani mindazt, amit nekem kinyilatkoztattott; azonban igen nagy ellenállásra találok és nagy lelki gyötrelmeket kell kiállnom. Isten angyala így szólt hozzám: „Istennek kegyelme veled lesz, az támogat és tart meg téged.” {EW 20.1}

E látomás aggodalommal töltött el. Testileg nagyon gyenge s mindössze tizenhét éves voltam. Tudtam, hogy már oly sok lélek bukott el a fennhíjzás következtében, s mihelyt többnek tartom magam testvéreimnél, Isten azonnal elhagyna, és én menthetetlenül elpusztulnék. Imában fordultam tehát Istenhez és arra kértem, hogy helyezze e terhet és felelősséget másra. Hosszú ideig feküdtem így arca borulva Isten előtt. De imámra csak ezt a feleletet nyertem: „Menj és ismertesd meg másokkal is azt, amit néked kinyilatkoztattam.” {EW 20.2}

A következő látomások alkalmával nagyon komolyan kértem az Urat, hogyha mennem és elbeszélnem kell azt, amit nekem mutatott, őrizzen meg az elbizakodástól. Erre megmutatta nekem Isten, hogy imámat meghallgatta, és ha mégis az önmagasztalás veszélye fenyegetne, azonnal betegséggel sújt. Az angyal így szólt hozzám: „Ha híven hirdeted a rád bízott üzenetet, és ha hűségesen kitartasz mindvégig, akkor enni fogsz az Élet fájának gyümölcséből s az élet folyamának vizét ihatod.” {EW 21.1}

Csakhamar mindenfelé híresztelték, hogy e látomások a mesmerizmus (hipnotizmus) következményei, és a Jézus várók közül is sokan hitték ezt s beszélték el mindenfelé. Egy nagyhírű hipnotizőr-orvos kijelentette előttem, hogy látomásaim hipnotikusak s én nagyon könnyű médium vagyok, s hogy ő is tudna látomásokat adni. Azt feleltem, hogy az Úr kijelentette nekem látomásban, hogy a mesmerizmus a gonosztól van, a mélységből s mindazok, akik azzal foglalkoznak, alászállnak a mélységbe. Azután engedélyt adtam neki, hogy mesmerizáljon, ha tud. Legalább fél órán át kísérletezett minden módon, majd eredménytelenül felhagyott. Istenbe vetett hit által ellenálltam befolyásának, úgy, hogy nem lehetett általmamra. {EW 21.2}

Ha gyülekezetekben látomásaim voltak, sokan azt mondták, hogy az egész csak az izgalomnak következménye s hogy hipnotizálva vagyok. Erre kimentem egyedül a magányos erdőbe, ahol Istenen kívül senki sem volt velem, senki sem látott és hallott s Isten itt is adott néha kinyilatkoztatásokat. Ezeknek a látomásoknak végtelenül örültem s elmondtam, hogy mit jelentett ki nekem Isten olyankor, mikor egyetlen lény sem volt közelemben, aki befolyásolhatott volna. Ekkor egyesek azt mondták, hogy önmagamot hipnotizálok. Óh, gondoltam magamban, tehát odáig fajultak a dolgok, hogy azokat, akik őszinte szívvel járulnak az Úrhoz, az Ő ígéreteire hivatkoznak, és üdvözítését áhítják, azzal vádolják, hogy a mesmerizmus lélekölő befolyása alá kerültek. Ha jóságos mennyei Atyánktól kenyeret kérünk, vajon követ vagy skorpiót kapunk e helyette? Ezek az események megsebeztek lelkemet, és oly gyötrelmet okoztak, hogy majdnem teljesen elcsüggedtem. Sokan akarták velem elhitetni azt is, hogy nincsen Szentlélek, s hogy Istennek azon emberei, akik látomásokat láttak, a mesmerizmus hatása alatt látták, avagy Sátán csalásának voltak csak eszközei. {EW 21.3}

Ebben az időben Maine államban valósággal fanatizmus uralkodott. Egyesek teljesen tartózkodtak a munkától s azokat, akik nézeteiket, melyeket vallási kötelezettségeiknek tartottak, el nem fogadták, könyörtelenül kizárták a gyülekezetekből. Isten látomásban kijelentette nekem ezt a tévedést és felszólított, hogy menjek és világosítsam fel gyermekeiket tévedéseikről. Sokan teljesen elvetették az általam hozott üzenetet, és azt mondták, hogy én a világhoz alkalmazkodom. Másrészt pedig azzal vádoltak meg névleges Jézust-várók, hogy én vagyok a fanatizmusnak a zászlóhordozója, holott a valóságban állandóan harcoltam a fanatizmus ellen. A legkülönbélebb módon számították ki Krisztus eljövételének idejét s erőszakolták a testvéreket, hogy számításaik eredményét feltétlenül fogadják el. Azonban az Úr kijelentette nekem, hogy e számítások nem fognak megvalósulni, mert eljövételét a „nagy nyomorúság” előzi majd meg s minden tévesen megállapított túlhaladott időpont csak gyengíti Isten népének hitét. Ezért azzal vádoltak testvéreim, hogy én vagyok az a rossz szolga, aki így szól szívében: „Halogatja az én Uram eljövételét.” {EW 22.1}

Mindezek ólomsúlyal nehezedtek kedélyemre s gyakran oly zavart voltam, hogy magam is kezdtem kételkedni saját tapasztalataimban. Egy reggelen a családi áhítat alkalmával újra kiáradt rám Istennek ereje. Ekkor az a gondolat villant át agyamon, hogy ez talán nem más, mint mesmerizmus, ezért ellenálltam. Ugyanebben a pillanatban megnémultam s környezetemről sem vettem tudomást. Azután beláttam, hogy vétkeztem, midőn szembe helyezkedtem Isten akaratával és erejével és kétségbe vontam hatalmát, s hogy ezért némultam meg, s azt is tudtam, hogy huszonnégy órán belül újra megoldódik nyelvem. Egy papírlapot láttam, amelyre ötven bibliai szöveg, fejezet és vers száma volt aranyos betűkkel írva. (Ezeket a bibliai verseket a fejezet végén soroljuk fel.) Mikor magamhoz tértem látomásomból, jel által táblát kértem, ráírtam, hogy néma vagyok, hogy mit láttam és a nagy Bibliát kértem. Vettem a Bibliát és fellapoztam mindazokat a szövegeket, melyeket azon a papíron láttam. Egész nap egyetlen szót sem tudtam szólani. Másnap már korán reggel végtelen öröm töltötte be lelkemet s ajkam hangosan magasztalta Istent. Többé nem mertem kételkedni, és Isten erejének ellenállni, bármit is mondtak rólam az emberek. {EW 22.2}

1846-ban, mialatt Fairhavenben, (Mass államban) tartózkodtunk, nővérem (aki engem ekkor kísérni szokott), A. testvérnő, G. testvér és én egy kis vitorlásra West Islandba indultunk, egy ott lakó család meglátogatására. Már majdnem egészen sötét volt, s mindössze rövid ideig haladtunk, midőn hatalmas vihar tört ki. Mennydörgött, villámlott s zuhogott a záporosó. Világosan láttuk, hogy Isten segítségével nélkül feltétlenül el kell pusztulnunk. {EW 23.1}

Leborultam a csónakban és Isten segítségével könyörögtem. S itt, a zajló hullámok felett, melyek a csónak falán át arcunkba csapdostak, ismét látomásom volt, s láttam, hogy inkább az utolsó csepp víz is kiszáradhat a nagy tengerből, semhogy mi elpusztuljunk, mert munkámat csak most kezdtem meg. Látomásom végeztével minden félelmem elmúlt, kis bárkánkra úgy tekintettem, mint egy úszó Bételre. (Bétel = Isten háza.) Az Advent Herald kiadója kijelentette előttem, miszerint tudtával látomásaim a mesmerizmuson alapszanak. Azonban kértem, hol volt ily körülmények között alkalom a hipnotikus befolyásolásra? G. testvér rendkívül el volt foglalva a csónak vezetésével. Horgonyt akart vetni, de nem sikerült. A hullámok ide-oda csapdostak, a szél dobálta csónakunkat, olyan nagy sötétség volt, hogy nem láhattunk csónakunk egyik végéből a másikig. Nemsokára mégis lehorgonyoztunk és G. testvér segítségért kiáltott. Az egész szigeten mindössze csak két ház volt, amelyek közül az egyik egészen közel volt hozzánk, de nem ebbe akartunk menni. A házban az egész család már aludt, kivéve egy kisgyermeket, aki a víz felől jövő segélykiáltásra figyelmes lett. Apja nemsokára

megjelent és egy kis csónakon partra szállított minket. Az éjszaka hátralévő részét azzal töltöttük, hogy hálásan dicsőítettük Istent jóságáért, szabadításáért. {EW 23.2}

***** {EW 24}

Lukács 1,20; János 16,15; Apostolok cselekedetei 2,4; 4,29-31; Máté 7,6-12; 15,24; 24. fejezet; Kolossé 2,6-8; Zsidókhöz 10,35-39; 4,10-12; Filippi 1,6. 27-29; 2,13-15; Efézus 6,10-18; 4,32; 1Péter 1,22; János 13,34-35; 2Korinthus 13,5; 1Korinthus 3,10-13; Apostolok cselekedetei 20,28-30; Galata 1,6-9; Lukács 12,3-7; 4,10-11; 2Korinthus 4,6-9. 17-18; 1Péter 1,5-7; 1Thesszalónika 3,8; Márk 16,17-18; János 9,20-27; 14,13-15; 15,7-8; Márk 1,23-25; Róma 8,38-39; Jelenések 3,7-13; 14,4-5; Filippi 3,20; Jakab 5,7-8; Filippi 3,21; Jelenések 14,14-17; Zsidókhöz 4,9; Jelenések 21,2; 14,1; 22,1-5

És ímé megnémulsz és nem szólhatsz mindama napig, a melyen ezek meglesznek: mivelhogy nem hittél az én beszédimnek, a melyek beteljesednek az ő idejökben. (Lukács 1,20) {EW 24.1}

Mindaz, a mi az Atyáé, az enyéem: azért mondám, hogy az enyéemből vesz, és megjelenti néktek. (János 16,15) {EW 24.2}

És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nékik szólniok. (Apostolok cselekedetei 2,4) {EW 24.3}

Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgálidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet, a te kezedet kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, a hol egybegyűltek; és betelének mindnyájan Szent Lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala. (Apostolok cselekedetei 4,29-31) {EW 24.4}

Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket. Kérjetek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik. Avagy ki az az ember közületek, a ki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad néki? És ha halat kér, vajjon kígyót ad-e néki? Ha azért ti gonosz léteketre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?! A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták. Őrizkedjete pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok. (Máté 7,6-12.15) {EW 24.5}

Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhithessék, ha lehet, a választottakat is. (Máté 24,24) {EW 25.1}

Azért, a miképen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképen járjatok Ő benne, Meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne, és megerősödvén a hitben, a miképen arra tanítottatok, bővölködvén abban hálaadással. Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való: (Kolossé 2,6-8) {EW 25.2}

Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és a ki eljövendő, eljő és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És a ki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk. (Zsidók 10,35-39) {EW 25.3}

Mert a ki bement az ő nyugodalmaiba, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten is a magáéitól. Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék. Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a

szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megosztásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. (Zsidók 4,10-12) {EW 25.4}

Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig:Csakhogy a Krisztus evangéliomához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok egy lélekben, egy érzéssel viaskodván az evangéliom hitéért;És meg nem félemlvén semmiben az ellenségek előtt: a mi azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvösségé, és ez az Istentől van;Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy szenvedjétek is Ő érette: (Filippi 1,6.27-29) {EW 26.1}

Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjétek;Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon. (Filippi 2,13-15) {EW 26.2}

Végezetre, atyámfiak, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében.Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben.Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözzvén az igazságnak mellvasába,És felsarúzván lábaitokat a békesség evangéliomának készségével;Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok;Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde:Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázzván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért, (Efézus 6,10-18) {EW 26.3}

Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek. (Efézus 4,32) {EW 26.4}

Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek; (1 Péter 1,22) {EW 27.1}

Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. (János 13,34-35) {EW 27.2}

Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivévn, ha méltatlanok vagytok. (2 Korinthus 13,5) {EW 27.3}

Az Istennek nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot vetettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mimódon épít reá.Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus.Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra;Kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. (1 Korinthus 3,10-13){EW 27.4}

Viseljétek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jőnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak.Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják. (Apostolok cselekedetei 20,28-30) {EW 27.5}

Csodálkozom, hogy Attól, a ki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliomra hajlotok.Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliomát.De ha

szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, a mit néktek hirdettünk, legyen átok. A mint előbb mondottuk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, a mit elfogadtatok, átok legyen. (Galata 1,6-9) {EW 27.6}

Annakokáért a mit a sötétben mondtatok, a világosságban fog meghallatszani; és a mit fülbe sugtatok a rejtekházakban, azt a házak tetején fogják hirdetni. Mondom pedig néktek én barátaimnak: Ne féljetek azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak. De megmondom néktek, kitől féljetek: Féltetek attól, a ki minekutána megöl, van arra is hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom néktek, ettől féljetek. Nemde öt verebet meg lehet venni két filléren? és egy sincs azok közül Istennél elfelejtve. De néktek a fejete hajszaíai is mind számon vannak. Ne féljetek azért, sok verébnél drágábbak vagytok. (Lukács 12,3-7) {EW 28.1}

Mert meg van írva: Az ő angyalinak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek téged; És: Kezökben hordoznak téged, hogy valamiképp meg ne üssed lábadat a kőbe. (Lukács 4,10-11) {EW 28.2}

Mert az Isten, a ki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arczán való világoltatása végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe; Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; (2 Korinthus 4,6-9) {EW 28.3}

Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. (2 Korinthus 4,17-18) {EW 28.4}

A kiket Isten hatalma őriz hit által az idvességre, a mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. A melyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, Hogy a ti kipróbált hitetek, a mi sokkal becsebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranyból, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtsák a Jézus Krisztus megjelenésekor; (1 Péter 1,5-7) {EW 28.5}

Mert szinte megelevenedünk, ha ti erősek vagytok az Úrban. (1 Thesszalónika 3,8) {EW 28.6}

Azokat pedig, a kik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak. (Márk 16,17-18) {EW 29.1}

Felelének nekik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született: De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő; őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról. Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből. Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek. Másodszor is szólíták azért az embert, a ki vak vala, és mondának neki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös. Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok. Újra mondák pedig neki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet? Felele nekik: Már mondtam néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni? (János 9,20-27) {EW 29.2}

És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. (János 14,13-15) {EW 29.3}

Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjete, a mit csak akartok, és meglesz az néktek. Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim. (János 15,7-8) {EW 29.4}

Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, a kiben tisztátalan lélek volt, és felkiáltta, És monda: Ah! mi dolgunk van nekünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje. És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. (Márk 1,23-25) {EW 29.5}

Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban. (Róma 8,38-39) {EW 30.1}

A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, a kinél a Dávid kulcsa van, a ki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, a melyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Ímé én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, a kik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; ímé azt mívelem, hogy azok eljőjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, a mely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait. Ímé eljövök hamar: tartsd meg a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. A ki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, a mely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. (Jelenések 3,7-13) {EW 30.2}

Ezek azok, a kik asszonyokkal nem fertőztették meg magokat; mert szűzek. Ezek azok, a kik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengéiül. És az ő szájakban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek. (Jelenések 14,4-5) {EW 30.3}

Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk; (Filippi 3,20) {EW 30.4}

Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úrnak eljöveteleig. Ímé a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűréssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövele közel van. (Jakab 5,7-8) {EW 30.5}

Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket. (Filippi 3,21) {EW 31.1}

És látám, és ímé vala egy fehér felhő; és a felhőn üle valaki, hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló. És más angyal jöve ki a templomból, nagy szóval kiáltván annak, a ki a felhőn ül vala: Indítsd a sarlódat és arass; mert a földnek aratni valója megszáradt. Bocsátá azért, a ki a felhőn ül vala az ő sarlóját a földre; és learattaték a föld. És más angyal jöve ki a mennyben való templomból, s annál is éles sarló vala. (Jelenések 14,14-17) {EW 31.2}

Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. (Zsidók 4,9) {EW 31.3}

És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, a mely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. (Jelenések 21,2) {EW 31.4}

És látám, és ímé egy Bárány áll vala Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégy ezeren, a kiknek homlokán írva vala az ő Atyjának neve. (Jelenések 14,1) {EW 31.5}

És megmutatá nékem az élet vizének tiszta folyóját, a mely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyiszékéből jővén ki az ő utcájának közepén. És a folyóvizen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a pogányok gyógyítására valók. És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és ő szolgálai szolgálnak néki; És látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz. És ott éjszaka nem lesz; és nem lesz szükségök szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket, és országolnak

örökkön örökké. (Jelenések 22,1-5) {EW 31.6}